

Lífgeislur

Tímarit um lífsambönd við aðrar stjörnur 6. tbl. Febrúar 1976

Fullkomlega áreiðanleg vitneskja um æðri verur fæst ekki nema með vísindalegum aðferðum.

Helgi Pjeturss.

Uppruni sólhverfisins

(Sjá forsíðumynd)

Uppruni sólhverfisins hefur lengi verið mönnum mikil ráðgáta. Og svo er raunar enn.

Einhver fyrsta og athyglisverðasta tilgáta um uppruna sólhverfis okkar var borin fram árið 1796 af franska stærðfræðingnum Pierre de Laplace. Hann hugsaði sér, að upphaflega hefði orðið til efnisþykkni mikið úr glóandi gastegundum, sem snerist hægt í geimnum. Eftir því sem þetta kúlulaga þykkni þéttist og drógst saman, jókst snúningurinn, og varð til þess að það flattist út og varð í lögun sem flöt kringla.

Meirihluti efnisins leitaði inn að miðju, eftir því sem efnid þéttist, og þar myndaðist sólín, en efnishringir urðu eftir umhverfis hana í mismunandi fjarlægð. Smátt og smátt þéttust þessir hringis og urðu, er tímar liðu, að reikistjörnum. Og umhverfis margar þeirra mynduðust tungl, fleiri eða færri.

Margar aðrar tilgátur hafa síðan komið fram um uppruna sólhverfis okkar. Stjörnufræðingurinn G. P. Kuiper gerir t. d. ráð yfir smærri efnisþokum í mismunandi fjarlægð, umhverfis aðal-efnisþykknið, í stað hringjanna í tilgátu Laplace, og að þessir þokuhnoðrar hafi síðan þéttst og orðið að reikistjörnunum og tunglum þeirra.

Enn eru stjörnufræðingar mjög í óvissu um ýmis atriði í myndunarsögu sólhverfis okkar. Það vekur þeim t. d. heilabrotum, hvers vegna reikistjörnurnar eru allar gerðar úr þungum efnum, þar sem sólín samanstendur mest af léttum efnum, einkum vetni og helium. Nú telja vísindamenn samt, að til myndunar þungra og flókinna frumefna þurfi mjög sérstæðar aðstæður, þar sem mikill þrýstingur og gífurlegur hiti séu ein aðalundirstaða þess, að efni geti þróast upp í slík efnasambönd. — Flestir telja, að myndun þungra efna geti eingöngu gerst í innstu hlutum sólna, þar sem slíkar aðstæður séu fyrir hendi. Myndun reikistjarna er mönnum því enn ráðgáta.

Staðreyndin er samt sú, að sólhverfi okkar er til í sinni núverandi gerð, og vísindamenn telja, nú orðið, að flestum sólum

Framhald á bls. 35.

Erindi og greinar

Lífgeislan og lífbjarmi

Ævistarf og uppgötvanir dr. Helga Pjeturss.

Flestir munu hafa heyrt getið nafns dr. Helga Pjeturss en færri munu vita í hverju ævistarf hans var fólgið.

Dr. Helgi Pjeturss stundaði nám í náttúrufræði við háskólann í Kaupmannahöfn á árunum 1891—1897 og lagði stund á jarðfræði sem aðalgrein. Að loknu námi (árið 1897) tók hann þátt í rannsóknarleiðangri til Grænlands, og á árunum 1899—1912 stundaði hann jarðfræðirannsóknir á Íslandi. Gerði hann margar óvæntar uppgötvanir í jarðfræði Íslands, einkum að því er varðar ísaldaskeið jarðsögunnar. Rannsóknir síðari jarðfræðinga byggjast að verulegu leyti á þeim jarðfræðilegu undirstöðum sem hann lagði.

Eftir að hann hætti að mestu jarðfræðirannsóknum sneri hann sér að rannsóknum á eðli svefns og drauma og ýmsum þeim öðrum fyrirbærum, sem nú eru almennt kölluð fyrirburðafræði (parapsychology). Stundaði hann þær rannsóknir eftir það á meðan hann lifði og ritaði um þessi efni mikinn fjölda greina, sem flestar birtust jafnóðum í blöðum og tímaritum. Og einnig kom út á árunum 1919—1947 nokkur hluti ritgerða hans í bókum þeim, er hann nefndi Nýal og eru 6 bindi.

Sambandseðli lífsins, lífgeislan.

Aðaluppgötvanir dr. Helga Pjeturss eru í því fólgnar að hann uppgötvaði sambandseðli svefns og drauma og annarra skyldra fyrirbæra lífsins. Hann skildi fyrstur manna, að draumur eins er ævinlega vökulíf annars. Þetta er hin mikla frumuppgötvun, sem leiðir af sér lausn á ótal mörgum öðrum ráðgátum tilverunnar. Þetta er frumskilningur á sambandseðli lífsins. Hver lifandi einstaklingur hefur áhrif á alla aðra einstaklinga. Lífgeislan stafar frá öllu sem lifir og hefur áhrif á allt sem lifir. Með lífgeislan leitast hver lifandi vera við að setja sinn svip á allar aðrar lífverur.

Lífgeislan hvers einstaklings myndar honum sérstakt lífaf­ls­væði. En svo er einnig sameiginlegt lífaf­ls­væði, þar sem er hópur manna. Ein borg, ein þjóð, myndar sameiginlegt lífaf­ls­væði og eins má segja um mannkyn okkar sem heild; það myndar sameiginlegt lífaf­ls­væði. Því samstilltari sem hópur manna er, því sterkara verður hið sameiginlega aflsvæði þess hóps, og því sterkara, sem hópurinn er stærri og samstilltari, en það tvennt fer ekki alltaf saman.

Helgi Pjeturss segir: „Samstillt þjóð, þó að ekki væri nema 100.000 talsins er máttugri en ósamstillt, þó að 100 milljónir væri.“

Lífbjarmi.

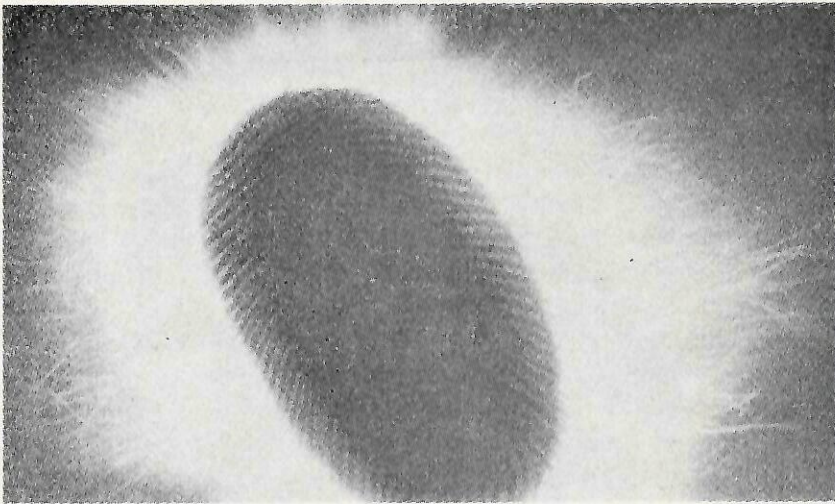
Lífgeislan stafar frá öllu sem lifir, og myndar sýnilegan eða mælanlegan lífbjarma (blik, áru) umhverfis hið lifandi efni, hvort sem það er laufblað, fingur eða heill mannlíkami.

Nálægð tveggja einstaklinga hefur áhrif á lífbjarma þeirra hvors um sig, og kemur slíkt vel fram á hátíðniljósmyndum þeim, sem nú hefur tekist að gera. En í mörgum tilvikum mun fjarlægð ekki hafa áhrif á lífgeislun og lífbjarma. Eru ótaldar sagnir til um slíkt. Er þar frægust frásagan um ummyndun Krists á fjallinu, sem biblían segir frá. En þar mun hafa verið um að ræða heim­sókn dýrðlegra vera frá öðrum hnetti, sem komið hafa hamför­um (hafa líkamast, efnast), og varð lífbjarmi þeirra svo skær og sterkur að lærisveinar Krists þoldu ekki að horfa í birtuna.

Þar sem tvö aflsvæði samstilltra einstaklinga eða hópa mætast verður lífgeislunin sterkari og lífbjarminn bjartari, en þar sem aðeins er um að ræða sérstakt aðskilið aflsvæði, án náins sambands við annað skylt aflsvæði.

Í dæminu sem nefnt var, mættust annars vegar aflsvæði Krists, sem jafnframt var að nokkru aflsvæði þess hóps manna, sem honum fylgdi, lærisveina hans, því þeir munu mjög hafa stillt hann til sambands við lengra komnar verur með trú sinni á hann, og hins vegar lífaf­ls­væði hinna lengra komnu sambandsvina hans, sem heima hafa átt á fjarlægum hnetti. Vegna samstillingar þessara tveggja aflsvæða, varð framkoma eða líkamning þessara máttugu vera möguleg í návist Krists, og þessari sameiningu aflsvæðanna fylgdi svo mikil mögnun, að sjálfur varð Kristur uppljómaður hinum sama lífbjarma og verurnar fögru, sem þarna birtust.

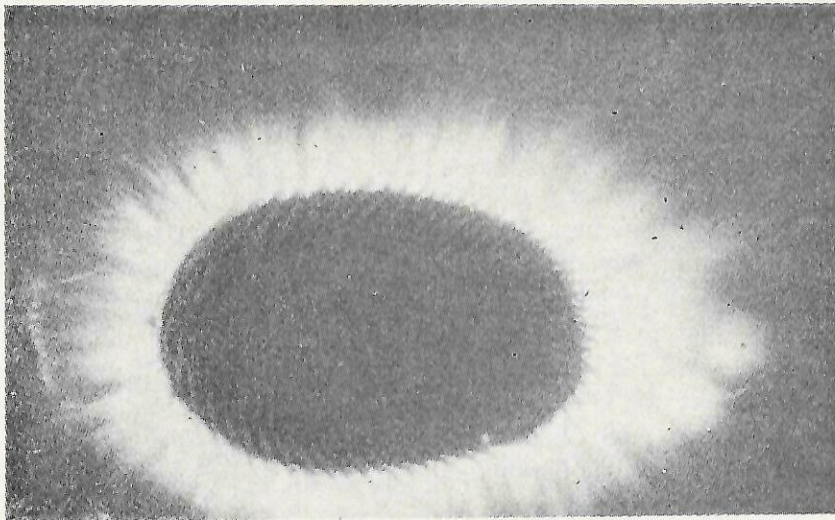
Sagan um ummyndun Krists á fjallinu sýnir einnig fram á

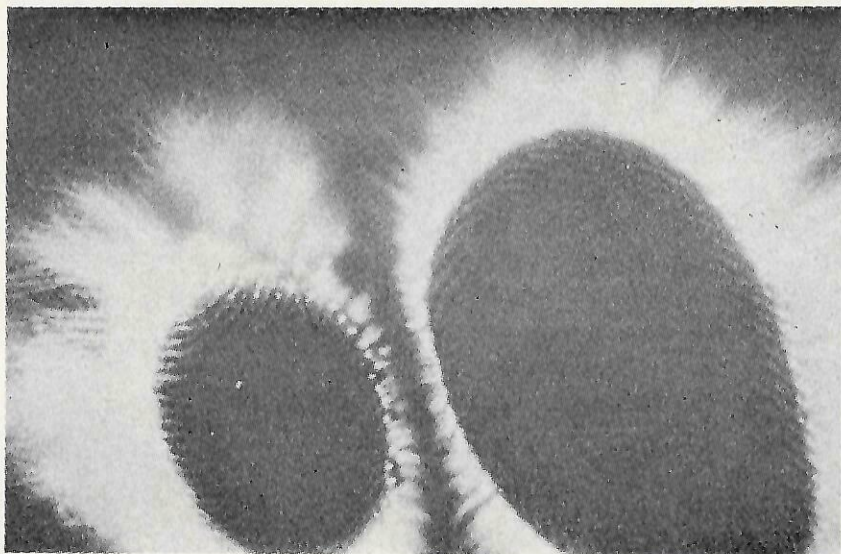

HÁTÍÐNILJÓSMYNDIR AR LÍFBJARMA.

Svo virðist sem bljómlist hafi ábrif á útgeislun líkamans. (Að ofan): Fingurgómur löngutangar, áður en hlustað er á tónlist. — (Að neðan): Sami fingurgómur, eftir að hlustað hafði verið á Brandenburg konsert nr. þrjú eftir Bach, sýnir miklu minni en reglubundnari geislablík með vel afmörkuðum leiftrum og nokkrum lýsandi ljóshnoðrum út frá fremstu líðamótum fingursins.

(Úr Handbook of Psychic Discoveries eftir Sheila Ostrander og Lynn Schroeder).

LÍFGEISLUNARMYND.

Pegar fingurgómar tveggja manna nálgast, er eins og geislabjarmi hvors um sig víki fyrir hinum, í stað þess að blandast saman.

möguleika til aukinnar magnanar frá æðri lífheimum annarra hnatta; möguleika, sem við jarðarbúar ættum að geta notið, ef takast mætti að skapa hér nægilega sterkt aflsvæði samstilltra manna, sem skilning hefðu á sambandseðli lífsins og þar sem góðvildin sæti í fyrirúmi, því góðvildin er undirstaða þess að æðri lífmagnan geti hér komið sér við, svo sem þyrfti.

Lífgeislunarmyndir.

Lífgeislamyndir, sem nú hefur tekist að gera, bæði hér á landi og annars staðar, bera ótvírætt vitni þess, sem ég hef verið að minnst á hér. Myndir af laufblöðum er eitt af því, sem auðveldast reynist að ná góðum myndum af. Þar kemur í ljós að jafnvel svo lítill einstaklingur sem laufblað, hefur sitt eigið lífafslsvæði og sinn eigin lífbjarma, og þegar tvö slík lífafslsvæði mætast (í þessu tilviki tvö laufblöð), þá eykst bjarmi þeirra beggja, eða þá að lífbjarmi veiks og hálf dauðs laufblaðs, eykst við það, að lífgeisl- an frá öðru laufblaði, sem heilbrigt er og lifandi kemst í snertingu við það.

Lífgeislalækningar.

Lífgeislalækningar (huglækningar, kraftaverkalækningar) byggjast á þessu sama alheimslögmáli. Lífgeislan frá æðri lífstöðvum annars staðar í alheimi nær hér stundum tókum á sjúkum mannlíkama, og hefur þau áhrif, að skyndileg lækning getur gerst. Því miður gerast slíkar lækningar allt of sjaldan. En tækist að bæta hið almenna lífaflsvæði hér á jörðu til aukins samræmis við aflsvæði æðri lífheilda á öðrum hnöttum, mundu lækningar geta orðið hér algengar vegna hins aukna orkuaðstreymis.

Samkvæmt kenningum dr. Helga Þjeturss byggist allt líf jarðar okkar á aðsendri orku, eða lífgeislan frá alsamstilltum máttugum verum sem heima eiga á öðrum hnöttum og jafnvel í öðrum vetrarbrautum. Því fjarlægðir verða engin hindrun, þegar um lífgeislun er að ræða.

Möguleikar aukinnar lífmagnanar.

Takmark Nýalssinna er að greiða fyrir aukinni lífmagnan til mannkyns jarðar okkar. Eins og allir sjá er óþjörgulegt um að litast í heimi okkar, og hætturnar virðast fara ört vaxandi með hverju árinu sem líður. Nýalssinnar telja, að aukin þekking á sambandi jarðarbúa við lengra komna vini annars staðar í heimi sé brýn nauðsyn, því tæpast verði unt að þiggja hina aðsendu hjálp, nema að sem flestir viti, hvornig sambandi lífsins í alheimi er varið.

Ingvar Agnarsson.

*(Flutt á kynningar- og umræðufundi í
Norræna húsinu 13. nóv. 1975).*

Prentvilla leiðrétt

Í kvæðinu „Ljóð frá álfum“ á bls. 162 í Lífgeislum nr. 5, stendur: „Þá hér er *snjór*/með syrpuátum,“ en á að vera: Þá hér er *sjór* . . .“

Tólfta öldin

Tólfta öldin virðist úr fjarska að sjá vera ein af kyrrðar og spektaröldum í sögu Íslands, og verður ekki séð að neinar meiri háttar umbýltingar hafi orðið hér á þeirri öld. Það þykir tíðindum sæta einhverntíma á síðari hluta aldarinnar að drepinn var maður á alþingi. Slíkt voru einsdæmi, og má skoða þetta sem nokkurn árangur af hinni styrku stjórnskipun, goðastjórninni sem komið hafði verið á hér árið 930. Það stjórnarfyrikomulag var framfaravænlegt, og sýnir saga Sturlu í Hvammi það best að goðastjórnin var þá enn lifandi afl. Sturla í Hvammi náði að hefjast til valda og áhrifa, þó að hann hefði nálega allt á móti sér; heilir Íslands fylgdu honum.

Öldin var menningaröld, og hefst þá ritun hinna stórmerkilegu fornbókmennta Íslendinga — Íslendingabók og Landnáma eru þá ritaðar, konungasögur, og sennilega fyrstu drög að Íslendingasögum. Margir voru þá fróðir menn: Sæmundur hinn fróði lifði fram til loka fyrsta þriðjungs aldarinnar, Ari hinn fróði fram til miðrar aldar, og Snorri Sturluson var liðlega tvítugur í lok aldarinnar. Fram komu stjörnufræðingar og stærðfræðingar: Stjörnu-Oddi mun hafa lifað fram um miðja öldina, en Bjarni Bergþórsson hinn tölvísi fram til 1173. Ónefndur málfræðingur samdi ritgerð um myndun máhljóða um 1140, sem sagt er að vísindamenn í hljóðfræði (fónetik) hafi ekki komist til jafns við fyrir en um 1920. En ekki er vitað um nafn þessa glöggskyggna, og þó öllu heldur glöggheyrna málfræðings.

Lög voru á bók fest um 1117—18, og var ritun þeirra haldið áfram, fram eftir öldinni. Stjórnarfarið virðist lítt hafa breyst við það að lögin voru rituð, og verið í beinu framhaldi af því sem áður var. Höfðingjar virðast lítt hafa seilst til valda í önnur héruð en þau sem þeir sátu í, en þó fór sú tilhneiging vaxandi að goðorð söfnuðust á fárra hendur. Þegar leið á öldina auðguðust bæði höfðingjar og kirkjan vegna tíundarlaganna og annars. En Jón Loftsson í Odda gætti svo til, með höfðingsskap sínum, að ekki varð verulega að árekstrum meðan hann lifði. En þessi framvinda hélt síðan áfram og sköpuðust af því ólög og óstjórn 13. aldarinnar. Í heiðni hafði goðastjórnin staðið í nánú sambandi við höfuðhof þau sem menn áttu sókn til, hver í sínu héraði, og var því nálega óhugsandi fyrir höfðingja að seilast til valda í öðrum hér-

uðum. En þegar þessi tengsl voru rofin, og auðsöfnun höfðingja og sérstaklega kirkjuvalds komst á það stig sem varð á 13. öld var stjórnskipulaginu hætta búin.

Í atvinnuháttum munu naumast hafa orðið miklar breytingar á 12. öld. Landbúnaður var aðalatvinnuvegur og stóð með blóma, en fiskveiðar voru töluvert mikið stundaðar og þó naumast til útflutnings að ráði. Talað er um fiskikarla í fiskiskálum sem al-kunna stétt, og mun innanlandsverslun hafa verið grundvöllur iðju þeirra. En hún mun hafa verið mun meiri á þessum öldum en síðar varð. Ekki er kunnugt um stórharðindi eða mannfelli á þessari öld, en þó taldi Sæmundur fróði í þingræðu árið 1120, að ekki hefðu færri úr sótt látist um land allt það vor en þá voru til þings komnir, en það mun naumast hafa skipt þúsundum fleiri en einu eða tveimur eftir því sem á stóð.

Siglingar voru þó nokkrar af hendi landsmanna, til Noregs, Grænlands, Skotlands og annarra landa. Sambandið við Noreg og Grænland var traust. Margir sóttu þá menntun í önnur lönd, og má sjálfsagt telja Stjörnu-Odda í hópi þeirra, eftir því sem Helgi Pjeturss hefur bent á í Sannýal. En meðal víðförulla námsmanna síðar á öldinni má nefna Pál Jónsson Loftssonar sem nam í Englandi, Gissur Hallsson, sem var „víða kunnugt um Suðurlöndin“ og Hrafn Sveinbjarnarson lækni á Eyri, sem nam í Santiago de Compostela á Norður-Spáni. — Með öðrum hætti var för Þorvalds Vatnsfirðings, sem varð banamaður Hrafns. En hann sótti suður til Rómar að því verki unnu, og hygg ég að hann hafi þar hitt sjálfan Innocentius III, einn hinn versta mann sem á valdastóli hefur setið — og samið við hann til margra alda; er sú saga öll með þeim firnum og ólíkindum að varla verður sögð að svo komnu máli. En svo illt sem framferði Þorvalds hefur þótt gagnvart Hrafni og var, má ekki gleyma því, að það var í Vatnsfirði, sem íslenskir bændur stóðust lengst ágang kirkjunnar allar miðaldir út í gegn, og má vera að þar hafi að einhverju leyti notið þess við, hvernig Þorvaldur hafði um hnútana búið.

Á tólfðu öld fóru auður og áhrif kirkjunnar vaxandi hér á landi, eins og þegar hefur verið nefnt, en allt var það heldur með friði og spekt lengi vel og margir af kirkjunnar mönnum þessa tímabils skilja eftir sig geðþekka minningu. Brandur biskup Sæmundarson á Hólum rékti lengi (um 40 ár) og réði vel, en þó er það skuggi á minningu hans, að hann hóf illmæli um Sturlu í Hvammi,

föður Snorra Sturlusonar, á þann hátt sem ósanngjarnt var. Verra var það, sem Þorlákur Þórhallsson tók til, þegar hann hóf jarðakröfur af kirkjunnar hálfu á hendur bændum. Þar stóð Jón Loftsson á móti og stóðst — sem betur fór.

Þorsteinn Guðjónsson.

Hnattlögur jarðar í Jobsbók

Í sumum fornum ritum kemur fram vitneskja eða þekking, sem þó varð ekki uppgötvuð fyrr en mörgum öldum síðar.

Í Jobsbók í Biblíunni standa þessi orð:

„Hann þenur norðrið út yfir auðninni og lætur jörðina svífa í tómum geimnum.“ — (Jobsbók 26-7).

Þetta er ritað mjög mörgum öldum áður en menn vissu, að jörðin væri hnöttur og að hún svífi um í geimnum. Því jafnan trúðu menn því að hún væri fastur punktur og miðdepill alheimsins. Þarna mun því ekki vera um þekkingu ritarans að ræða, heldur vitneskju sem fengin hefur verið fyrir samband við einhvern íbúa annars hnattar, sem tekist hefur að koma þessum fróðleik fram, hjá einum sambandsnæmum íbúa jarðar okkar.

Á öðrum stað í Jobsbók segir svo:

„Markalínu hefur hann dregið hringinn í kring á haffletinum, þar sem mætast ljós og myrkur.“ — (Jobsbók 26-10).

Eru þetta mjög eftirtektarverð orð, þegar haft er í huga þekkingarstig það, sem menn stóðu þá á. Er ekki þarna verið að tala um hnattlögur jarðar, og að skil ljóss og myrkurs, eða dags og nætur, liggja hringinn í kringum hana þar sem hún hverfist í geimnum, að sólin skín ávallt á annan helming hennar í senn?

Menn vita þetta nú, en þetta var ekki vitað á þeim tíma, sem Jobsbók var skrifuð, löngu áður en núverandi tímatal okkar hófst. Er allmerkilegt til þess að hugsa, að vitneskja sem þessi hefur getað borist til jarðarbúa svo löngu áður en staða jarðar okkar í geimnum var uppgötvuð.

Ingvar Agnarsson.

Atbs.: Þýþagóras og fleiri Grikkir höfðu skilið að jörðin er hnöttur áður en Job skrifaði þetta. Munu Grikkirnir hafa verið stillar til sambandsvitneskju Jobs, því að auðséð er að Job hefur enga grein gert sér fyrir þessu sjálfur. — P.G.

Hvers vegna gekk ég í Félag Nýalssinna?

Þessari persónulegu spurningu vil ég svara opinberlega vegna þeirra mörgu, sem sækja fundi í Stjórnusambandsstöðina í Kópavogi, en eru ekki félagsmeðlimir.

Mín fyrstu kynna af Félagi Nýalssinna voru einmitt þau, að ég vandi komur mínar á sambandsfundina. Ég kynntist þarna góðu fólki og göfugu, fórnfúsu starfi forustumanna félagsins. En fljótlega kunni ég því illa að vera ávallt þiggjandi, án þess að leggja nokkuð af mörkum. Ég sótti sjálfum mér andlega og líkamlega hressingu á fundina og mörgum öðrum, sem hjálpar voru þurfi í nálægð og fjarlægð. Allir mega vita og ekki síst það fólk, er fundi þessa sækja, að lyf og læknishjálp kostar mikil fjárútlát. Ég vildi fá að borga þessa þjónustu, en fékk það svar, að fyrir hana væru aldrei teknir peningar. En þá hugkvæmdist mér að leysa þennan vanda með því að ganga í Félag Nýalssinna og greiða lögboðið árgjald sem félagsmaður. Félagsmannagjöldin ganga til útgáfu rita félagsins: Lífgeislanna og Félagsblaðsins. Þannig fáum við þau endurgreidd. Sum félög taka árgjöld af fólki sínu án annarra markmiða, en eyða þeim í veislur og dýrar veigar. Framlag þeirra er ekki til mannfélagsbóta, heldur niðurbrots og mannskemmda.

Prentun og pappír fyrrnefndra rita kostar mikið, þó að allt annað sé lítið eða ekkert reiknað til útgjalda. Pappírinn í ritum þessum er vandaður við hæfi, því að ekki kæmi á óvart, að „Lífgeislar“ yrði verðmæt eign, þegar Nýalstefnan hefur fengið þá heimsviðurkenningu, sem verða mun. Þó að peningar eigi aldrei að vera takmark sem slíkir, eru þeir afl þeirra hluta, sem gera skal. Það er lofs- og þakkarvert framtak Nýalssinna að hafa reist Stjórnusambandsstöðina í Kópavogi. Við sem engan hlut eigum í því verki, skyldum minnst þess, að hún er risin upp af fámennum hópi manna, sem aldrei létu bugast af fátækt og fordómum. Hugkvæmni og smekkvísi opnar manni faðm, hvert sinn, sem við komum þar saman til funda, og á það ríkan þátt í því að leiða hugi okkar til hærri miða og samstillingar. Utanhúss er margt ógert til skjóls og prýði. Þar bíður hæfilegt sjálfböðaverkefni fyrir okkur að vinna, sem eigum eftir að þakka fyrir góðgerðirnar.

Pórarinn Helgason.

Kraftur lífsins og framþróunarkenningin

Eftir því sem hin sænska alfræðabók Bonniers segir frá, gera bæði Darwinskeningin og Lamarckskening ráð fyrir því, að ytri öfl, umhverfi og atburðir hafi ráðið þróun lífsins hér á jörð, og er þetta óefað rétt hvað Darwinskeningu snertir því að hún gerir ráð fyrir „náttúrulegu úrvali“ sem aðalorsök framþróunarinnar. En svo er sagt að kenning Lamarcks byggist á því að bein áhrif umhverfisins á lífverurnar valdi þróun þeirra og hafi t. d. þróun hvítabjarnarins orðið fyrir áhrif frá ís og snjó. Yrði þá niðurstaðan nokkurn veginn hin sama og í Darwinskeningu, því að hlutur lífsins sjálfs væri þarna því sem næst enginn, annar en sá að vera þolandí áhrifanna. Það mun þó vera sanni næst, að kenning Lamarcks hafi þarna nokkuð til viðbótar, sem hinum fjölfróðu mönnum orðabókanna — og flestra líffræðibóka — hefur yfirsést. Lamarck mun hafa talað um „innri tilfinningu“ lífveranna gagnvart umhverfi sínu („sentiment interieur“) og er þar einmitt komið að kjarna málsins. En kjarni málsins er sá, að lífsþróunin hefur orðið fyrir *samleik lífsins við aðstæður sínar* á liðnum öldum — frá upphafi þess hér fyrir milljörðum ára — eins og Þorsteinn Jónsson hefur réttilega orðum að komið.

Lífið er kraftur, frá fyrirmyndum á öðrum stjörnum, og það er þetta sem hefur vantað í allar líffræðikenningar, einnig í kenningu Lamarcks, þó að hún kæmist þarna einna næst hinu sanna. Og þessi kraftur er verkandi enn þann dag í dag — í okkur sjálfum, sem lesum þessi orð og hugleiðum þau. Enn er verið að reyna að skapa heiminn í gegnum okkur lífmyndirnar hér á jörð, verið að reyna að snúa þróuninni til réttrar áttar með atbeina okkar sem hér erum. Og hvar skyldi nú vera broddur þeirrar viðleitni hér á jörð ef ekki einmitt í þeim sem best hafa skilið þessi sannindi? Þeir eiga kraftinn sem vita af honum, og takist okkur sem skiljum þetta best að fara að beita honum samtaka þá munum við koma til leiðar hlutum sem taka fram öllu því sem áður hefur best gerst í sögu mannkynsins.

Þorsteinn Guðjónsson.

Gunnar og Kolskeggur

Án hugrekkis er viskan ávaxtalaus, stendur í spakmælabók nokkurri, sem ég hafði verið að rýna í, og veit ég ekki, hvers vegna mér á eftir varð hugsað til skilnaðar þeirra bræðra, Gunnars og Kolskeggs, eins og sagt er frá honum í Njálu. Hefi ég séð Kolskegg lofaðan mjög fyrir það, að hann vildi þá ekki hverfa aftur og þannig ekki níðast á því, sem honum hafði verið tiltrúað. En hvað var það, sem þeim bræðrum hafði verið trúað til og Kolskeggur stóð við en Gunnar ekki? Það var að hlýða þeim dómi, sem á þá hafði fallið, og þá um leið að viðurkenna réttmæti hans. Og hvað var það, sem þeir höfðu verið dæmdir fyrir? Í rauninni var það ekki annað en að verja líf sitt gegn hópi manna, sem á þá hafði ráðist, og að þeir í þeirri sjálfsvörn höfðu vegið nokkra menn. Og vilji einhver segja, að Gunnar hafi þá í hinni síðustu viðureign gert meira en það eitt að verja sig, þá má benda á, þar sem sagan segir frá því, að óvinir hans voru komnir á flótta, þá vildi Gunnar ekki það, sem Kolskeggur hvatti þó til, að fjölga vígunum með bogskotum sínum.

Það væri að sjálfsgöðu ekki rétt að álasa Kolskeggi fyrir dómhlýðni sína, því að vissulega var þar um skynsamlega dyggð að ræða. En hvað skal hér þá segja um Gunnar fyrir það að gera hið gagnstæða? Í „Tunglsgeislum“ mínum er smágrein, þar sem því er haldið fram meðal annars, að Gunnar hafi verið vitstillir spekingnum Njáli. En hér þykir mér hann sjálfur rísa upp hærra en speki Njáls. Hér þykir mér hann með nokkrum hætti hafa staðið í sporum sumra þeirra sannleiksskynjenda, sem ekki létu kúgast af dómi ríkjandi valds. Það sem Gunnar gerði þarna, var að fara eftir því, sem honum sjálfum þótti sér bera að gera, vægja ekki fyrir röngum dómi óvina sinna, jafnvel þó að það hlyti að koma niður á honum sjálfum. Og hver mætti nú ætla, að ávöxtunin hafi orðið af þessu einræði hans eigin þóttu? Væri ekki líklegt, að án þess hefði aldrei verið skráð nein saga af Gunnari á Hlíðar-enda? Og hvað skyldi maður þá ætla um hina fögru ljóðperlu, Gunnarshólma? Skyldi hún hafa orðið til, hefði Gunnar farið sömu leið og Kolskeggur fór?

Þorsteinn Jónsson á Úlfstöðum.

Norðurljós

Veit duftsins son nokkra dýrðlegri sýn
en drottanna hásal í rafurloga?
Sjá grundu og vog undir gullhvelfdum boga! —
Hver getur nú unað við spil og vín?
Sjálft moldin er hrein eins og mær við lín,
mókar í haustsins visnu rósum.
Hvert sandkorn í loftsins litum skín,
og lækirnir kyssast í silfurrósum.
Við útheimsins skaut er allt eldur og skraut
af iðandi norðurljósum.

— — —

Nú finnst mér það allt svo lítið og lágt,
sem lifað er fyrir og barizt er móti.
Þó kasti þeir grjóti og hati og hóti,
við hverja smásál ég er í sátt.
Því bláloftið hvelfist svo bjart og hátt.
Nú brosir hver stjarna, þótt vonirnar svíki,
og hugurinn lyftist í æðri átt,
nú andar guðs kraftur í duftsins líki.
Vér skynjum vorn þrótt, vér þekkjum í nótt
vorn þegnurétt í ljóssins ríki. —

Hve voldugt og djúpt er ei himinsins haf
og hásigldar snekkjur, sem leiðina þreyta.
Að höfninni leita þær, hvort sem þær beita
í horfið — eða þær beygja af.
En aldrei sá neinn þann, sem augað gaf,
— og uppsprettur ljóssins ei fundnar né skýrðar.
Með beygðum knjám og með bænastaf
menn bíða við musteri allrar dýrðar.
En autt er allt sviðið og harðlæst hvert hlið
og hljóður sá andi, sem býr þar.

Einar Benediktsson.

Draumar

DRAUMUR UM BLÁGRÆNA SÓL OG FLUGVÉL

I.

Mér fannst ég vera á gangi norður á Blönduósi. Það var kvöld, og því nær aldímmt. Ég var stödd á bletti framundan svokallaðri Pétursbúð, þá heyrði ég kallað til mín með rödd fóstura míns heitins, og sagt: „Við erum að koma,“ og svo er sagt: „Komdu í þá átt, sem þú sérð ljósið.“ Þá fer ég að líta í kringum mig, og sé að allt loftið er iðandi af ljósi, og líkist það mest kastljósum eða réttara sagt ljósaperum með langan hala. Ég stend þarna stundarkorn og er að reyna að átta mig á þessu. Verður mér þá litið til vesturs (þar var stór sandeyri sem Blanda hafði myndað, og ég man eftir frá því ég var krakki innan við fermingu) sé ég þá óskaplega stórt ljós, eða öllu heldur sól, sem mér virtist álíka stór og þrjár of okkar sólum væru samrunnar. Birtan af þessari sól eða ljósi var blágræn, og ekki eins erfitt að horfa í hana og okkar sól.

Ljós frá þessari sól eða hvað það nú var, bar yfir sandeyrina og hafið, alveg niður við sjóndeildarhring. Allt í einu heyrði ég í flugvél. Sé ég þá að græn flugvél er að lenda á sandinum og þá heyrir ég sagt: „Leggstu niður við hliðina á flugvélinni,“ en til þess vannst enginn tími. Ég gekk í áttina til flugvélarinnar og sá þá í baki hennar hurð eða hlera, sem lyftist upp, og úr vélinni komu þrjár stúlkur og tveir karlmenn. Var annar þeirra fóstri minn heitinn, Guðjón Guðjónsson. Virtist mér hann búinn svipuðum fötum og hann notaði til kirkjuferða. Ég varð innilega glöð að sjá hann og kallaði upp yfir mig „pabbi minn“. Ekki man ég hvort við heilsuðum hvort öðru, en hann sagði mér að þessar þrjár stúlkur, sem með honum voru, væru dætur sínar. Mér fannst ég fara að tala við þær, en man ekkert af því, en tók eftir því að þær fóru að verða bláar og þrútnar í framan, einkum um varirnar. Ég spurði þá elstu stúlkuna hvort það væri öðruvísi andrúmsloft hjá þeim, en hér á jörð, og sagði hún að loftið hjá þeim væri mikið

þynnra og allt líf þar væri auðveldara. Ég spurði svo hvort dr. Helgi Pjeturss væri á sama stað og þau. Mér skildist að hann væri á sama sviði, en lengra kominn. Allt í einu segir einn í hópnum: „Nú þurfum við að fara,“ í sama bili glaðvaknaði ég, settist upp og krotaði þetta niður, klukkan var 7 að morgni.

Kristín Guðmundsdóttir

(Dreymt 21. nóv. 1953)

II.

Þessi athyglisverði draumur virðist benda ótvírætt til þess, að um draumsamband til annars hnattar hefur verið að ræða. Sólin, sem þarna var á lofti virtist vera miklu stærri en okkar sól, og birtan af henni var blágræn, og er það allt annað, en sú birta, sem stafar af okkar sól. En blágrænn litur sumra sólna er stjörnufræðingum ekki ókunnur.

Algengt er í draumum að rangþýðinga gæti og svo er einnig í þessum draumi. Dreymandanum finnst hún vera norður á Blönduósi og sjá sandeyri eina stóra, sem hún man eftir frá því hún var barn. Ekki hefur þetta verið sú eyri, heldur hefur hin draumséða sandeyri verið á öðrum hnetti, en sennilega verið alllík eyrinni við Blöndu, sem dreymandinn man svo vel eftir.

I.A.

DRAUMUR UM FLUGVÉL OG SÉRSTÆÐAN BJÖRGUNARÚTBÚNAÐ HENNAR

I.

Mig dreymdi að ég stóð úti og horfði til himins. Flugvél fór um loftið uppi yfir mér. Hún var ljós á lit og fremur lítil. Lögun hennar var lík og ein-hreyfils flugvélar okkar. Ég þóttist vita, að einn maður væri í flugvélinni. Allt í einu þóttist ég skynja, að eitthvað yrði að í flugvélinni og þótti mér það helst vera vélarbilun. Beið ég í ofvæni þess er nú mundi gerast. Flugvélin valt á ýmsar hliðar og tók dýfur í loftinu, og gerði ég ráð fyrir að nú mundi hún hrapa.

En þá gerðist nokkuð óvænt. Flugvélin eins og skiptist í tvennt, og urðu tvær flugvélar. Þótti mér sú flugvélin, sem ég áður hafði horft á, velta á hliðina og steypast niður í átt til jarðar, stjórnlaus. En önnur flugvél eins og losnaði frá neðri hluta hennar. Var hún miklu dekkri að sjá, og mér þótti hún vera mjög léttbyggð, eða nánast eins og svifflugla. Þessi nýja létt flugvél, sveif nú áfram og lækkaði flugið smátt og smátt. Þóttist ég glögg skilja að flugmaðurinn hefði losað hana frá aðalflugvélinni, að hún væri eins konar varaflugvél eða björgunartæki, ef eitthvað kæmi fyrir.

Nú þóttist ég vita, að flugmaðurinn sæti í henni og hefði á henni fulla stjórn. Sá ég, að hún leið áfram og lækkaði flugið smátt og smátt. Þóttist ég vita með viss uað hún væri vélarlaus, og að svifeiginleikar hennar væru eins og svifflugvélar. Létti mér að vita, að nú væri flugmaðurinn úr allri hættu og að hann kæmist örugglega til jarðar.

II.

Stilliáhrif valda því oft, við hverja draumsamband er fengið. Kvöldið áður en mig dreymdi þennan draum, var ég á félagsfundinum Nýalssinna. Meðal annarra var þar á fundinum maður úr flugdiska-félaginu H.Í.R.Ó.N. (Hin íslenska rannsóknarstofnun óþekktra náttúrufyrirbæra). Flutti hann erindi um „fljúgandi diska“, og sagði frá ýmsum dæmum þess, er slík fyrirbæri hafa sést um víða veröld. Á eftir erindinu urðu umræður um efni þess, og var beint til hans ýmsum spurningum um óþekkt eða óútskýrð fyrirbæri, og svaraði hann eftir bestu getu.

Þykir mér líklegt að stilliáhrifa frá fundinum kvöldið áður hafi gætt á draum minn og skapað mér samband við draumgjafa, sem á þeirri stundu hefur horft á þann atburð, sem að framan greinir. Draumur þessi bendir til þess, að sambandið hafi verið við íbúa annars hnattar, því sá tækniútbúnaður, að vélknúin flugvél hafi meðferðis innbyggða svifflugvél, mun ekki þekkjast hér á okkar jörð.

Ingvar Agnarsson.

(Dreymt 3. apríl 1975).

DRAUMUR UM SAMKOMU Á ÖÐRUM HNETTI

Mig dreymdi næsta eftirtektarverðan draum í nótt, sem var nóttin milli 17. og 18. október s.l. Mig dreymdi að ég væri kominn til Íslands! Með mér voru foreldrar mínir, unnusta mín, vinur minn sem er prófessor og rannsóknamaður í efnafræði, George að nafni, og við komum til hafnarinnar í Reykjavík með skipi sem sveif yfir haffletinum. Þarna var mikill salur, og fólkíð var að koma inn um allar dyrnar, og í salnum var upphækkaður pallur, þar sem eingöngu sátu Íslendingar sem þar áttu setu. Það þótti mér vera ákveðnir Nýalssinnar sem ég hef skrifað á við, og þeim til viðbótar einn sem hafði mjög rannsakandi augnaráð. Þarna voru sendinefndir frá ýmsum löndum jarðarinnar, með þjóðfána sína í hendi. Og yfir höfðum okkar sátum við ekkert annað en hinn dimma stjörnum stráða himin. Ég undraðist hversu geysistór salurinn var, og hve mikill mannfjöldi komst þar fyrir. Ég var djúpt snortinn af tilhugsuninni um það að foreldrar mínir voru þarna (en þau sýndust raunar miklu eldri en þau eru í raun og veru — voru þau afi minn og amma?). Draumurinn var litadraumur og mjög skýr, og áhrif hans eru enn í huga mér.

Ég skil þetta þannig að ég hafi verið í draumsambandi við fólk sem var að koma saman til margra þjóða móts á annarri stjörnu. Gömlu hjónin kynnu að hafa verið afi og amma einhvers sem þarna var staddur, (e. t. v. mannsins með rannsakandi augnaráðið). Og þetta gerðist allt á hnetti í sólhverfi þar sem draumsamband milli stjarna er viðurkennt sem hluti af heimsfræði. Og það er þess vegna sem ég fékk þetta samband. Ég er vakandi núna, þegar ég skrifa þetta, en mér finnst eins og draumurinn sé enn að gerast, og ég hef undarlega tilfinningu fyrir því, að enn séu að koma til mín skeyti sem segja: haltu áfram að starfa að þessu máli og þú munt fá slík sambönd sem þessi draumur var æ oftast og varanlegar. Þetta kemur ekki í huga mér í orðum, heldur eins og vitneskja.

Jerzy Wielunski,

Lublin, Póllandi.

(Dreymt 18. okt. 1975).

SÉRKENNILEGT FJALL EÐA KLETTUR Í DRAUMI

I.

Oft er það, sem ég hef í draumi séð einkennilegar jarðmyndanir eða einkennileg fjöll og stórkostleg. Skal nú enn reynt að segja frá einum slíkum draumi:

Ég þóttist staddur vera hjá fjalli einu, mjög stórkostlegu. Stóð ég við enda þess, þannig að ég sá samtímis bæði hlið þess og enda. Það gnæfði lóðrétt upp í loftið, og hæðin var svo mikil að nema mundi mörg hundruð metrum. Ég reyndi að gera mér sem besta grein fyrir lögun fjallsins. Mér þótti all undarlegt að það skyldi vera svona lóðrétt, jafnt neðan til sem efst uppi. Raunar má fremur segja, að þetta hafi verið klettur geysimikill heldur en fjall, eftir venjulegum skilningi okkar á þeim hugtökum. Ég gekk nú fast að þessum kletti til að sannfæra mig um, að hann væri allur lóðréttur. Síðan horfði ég upp eftir hlið hans og sá, að hann var allur jafn þverhníptur, og ég veitti því athygli, að ekki voru miklar misjöfnur á hlið hans. Allur hliðarflötur hans virtist bera saman, efst sem neðst, eins og þegar horft er eftir húshlið á stóru húsi. Ég gekk nú frá klettinum aftur og virti hann fyrir mér úr svo sem 50—100 metra fjarlægð. Allur var þessi mikli klettur ljós á lit eða ljósgrár og smásprungur virtust vera í honum á alla vegu. Þótti mér hann stórkostlegur á að sjá. Úr þessum stað sá ég líka fyrir enda hans, og sá að hann var mjög þunnur miðað við hæðina. Virtist mér sprungurnar í enda hans allar liggja láréttar. Og endinn var alls ekki eins sléttur og hliðin, sem ég hafði verið að horfa á. Ég þóttist líka vita, að hin hlið klettsins, sem frá mér vissi, var í öllum aðalatriðum eins og sú hliðin, sem að mér sneri. Ég vissi að kletturinn allur var jafnþunnur og endi hans, sem ég var að skoða, og jafnþykkur efst sem neðst. Og eftir þykkt enda hans að dæma hefur það varla verið meira en svo sem 50 metrar, þar sem hæðin aftur á móti hefur varla verið minni en svo sem 500 metrar og lengdín e. t. v. um 1000 til 1500 metrar. Auðvitað eru svona tölur ágískun ein, en gefa þó nokkra hugmynd um hlutfall milli þykktar, hæðar og lengdar fjallsins.

II.

Fjall þetta, sem draumgjafi minn var að virða fyrir sér, á sömu stundu sem mig var að dreyma, er hið furðulegasta að útlíti, og ekki

hefi ég í vöku séð neitt fjall þessu líkt, og mun heldur ekki vera til á jörð okkar. Mun þarna vera um fjall að ræða, eða klett mjög stórkostlegan, á öðrum hnetti. Og ég vil reyna að geta mér til um myndunarsögu þessa fjalls. Athuganir draumgjafa míns komust nægilega skýrt inn í sofandi vitund mína til þess að ég geti gert mér ljósa mynd af öllu útliti og lögun þessa fjalls.

Er ég rifja upp drauminn og einstök atriði draumsýnarinnar, verður mér ljóst, að þarna er um að ræða mikla líkingu við „ganga“ þá hina mörgu sem prýða íslenskt landslag, bæði í fjöllum og á láglandi, þótt stærðarmunur sé næstum ótrúlegur. Gangar eru til orðnir á þann hátt, að sprungur hafa myndast í jarðskorpuna og fyllst af gosbergi. Síðan hefur landið, beggja vegna gossprungunnar veðrast burt, fyrir áhrif vatns og vinda, en hið nýrra gosberg, sem fyllti sprunguna, stendur eftir, vegna þess að það er oftast úr harðara efni en landið í kring. Athyglisvert er einnig að bergið í „göngum“ er yfirleitt stuðlað, og liggja stuðlarnir lárétt.

Mér virðist, að fjallið stórkostlega eða kletturinn í draumsýn minni, sé sama eðlis og muni vera myndaður á svipaðan hátt og gangar í íslensku landslagi. Aðeins hefur hér verið um að ræða miklu stórkostlegri sprungumyndun, og þar af leiðandi miklu stórkostlegri „gang“ sem eftir stóð, er landið í kring hafði eyðst burt. Bergið í þessum „gangi“ hlýtur líka að vera mjög hart í sér, eða geta veitt áhrifum vatns og vinda mikla mótstöðu, þar sem það stendur enn svo lítt skaddað, eftir að náttúruöflin hafa svo mjög eytt efnum þeim, sem í umhverfinu hafa verið við myndun þessa „gangs“.

Þar sem ekki munu vera til þess háttar bergmyndanir á okkar jörð, svo stórkostlegar, sem af segir í þessum draumi, mun varla vera um aðra skýringu að ræða, en að sýn hafi gefið til annars hnattar, þar sem svo hagar til, sem lýst var hér að framan. Maður er þar að skoða þessi undur náttúrunnar. Og svo vill til, að einmitt á meðan hann er að gera sínar athuganir, hef ég fengið við hann fjarsamband, svo að ég get fylgst með athöfnum hans og athugunum, og notið hinnar stórkostlegu sýnar, er hann hafði fyrir augum. Svo náíð er þetta samband okkar, að í draumnum veit ég ekkert um mína eigin tilveru. Engar minningar úr mínu vökulífi eða rangþýðingar trufla drauminn. Líf, skynjanir og hugsanir draumgjafans, sambandsveru minnar, er hið eina sem fram kemur í draumnum og fyllir mína eigin vitund, svo að í rauninni er, eins og ég sé þessi maður, á meðan draumurinn stendur.

III.

Eitt sinn áður hef ég í draumi séð klett einn mikinn, sem mun vera jarðmyndun hliðstæð þeirri, sem af er sagt hér að framan. En þó mun sá klettur ekki hafa verið eins stórkostlegur. Í draumnum sá ég þann klett tilsýndar og mun hann hafa verið í nokkurra kílómetra fjarlægð frá þeim stað, sem þáverandi draumgjafi minn var staddur á. Tilsýndar virtist kletturinn vera tiltölulega þunnur, en mjög hár, og hann hallaðist mikið út á hlið, og var að því leyti afar sérkennilegur. Fjöll voru í næsta nágrenni við þennan hallandi klett, og landslag allt stórbrotið, að því er draumskynjun mín gat numið.

IV.

Furðulegt má heita, að við skulum í draumi geta tekið þátt í lífi manns á öðrum hnetti, og séð með augum hans, það sem hann er að virða fyrir sér. En þótt undarlegt megi heita, þá mun þetta vera eina haldbæra skýringin á þessum draumsýnum. Þessi nýi sambandsskilningur, sem dr. Helgi Pjeturss kom fyrstur fram með, gerir okkur m. a. kleift, að kynnast að nokkru staðháttum á öðrum stjörnum, og jarðmyndunum, sem þar hafa stundum orðið á miklu stórkostlegri hátt en gerst hafa á okkar jörð.

Þegar lífsambönd við aðra hnetti hafa komist í betra horf en nú er, má vænta miklu meiri fróðleiks úr draumum okkar en enn hefur getað orðið.

Ingvar Agnarsson.

(Dreymt 22. janúar 1975).

M Y R —

Spakmæli eftir Seneca (rómverskan speking)

- Viljaleyzi er jafnan ástæðan, tal um getuleysi átylla.
- Tryggðin er megingildi mannshjartans.
- Nóg er aldrei of lítið.
- Að vera alls staðar er sama og að vera hvergi.
- Hve lengi ég lifi, er ekki á mínu valdi, heldur hvernig ég lifi.

FORNIR TÁKN- EÐA SPÁSAGNADRAUMAR

— Draumur Ragnhildar drottningar.

Snorri Sturluson segir frá því í Heimskringlu að Hálfdan konungur svarti í Noregi eignaðist fyrir drottningu konu þá er Ragnhildur hét, dóttir Sigurðar hjartar, konungs í Hringaríki.

Segir svo frá einum draumi hennar:

Ragnhildur dróttning dreymði drauma stóra; hon var spök at viti. Sá var einn draumr hennar, at hon þóttisk vera stödd í grasgarði sínum ok taka þorn einn ór serk sér, ok er hon helt á, óx hann svá, at þat varð teinn einn mikill, svá at annarr endir tók í jörð niðr ok varð brátt rótfastr, ok því næst var brátt annarr endir trésins hátt í lopt upp; því næst sýndisk henni tréit svá mikit, at hon fekk varla sét yfir upp; þat var furðu digrt; inn neyti hlutr trésins var rauðr sem blóð, en þá leggrinn upp fagrgrænn, en upp til limanna snjóhvítt; þar váru kvistir af trénu margir stórir, sumir ofar, en sumir neðar; limar trésins váru svá miklar, at henni þóttu dreifask um allan Noreg ok enn miklu víðara.

Ráðning draumsins, eins og hún kemur fram í Heimskringlu, er á þennan veg:

Ragnhildr dróttning ól son; var sá vatni ausinn ok nefndr Haraldr; hann var brátt mikill ok inn fríðasti; óx hann þar upp ok gerðisk brátt íþróttamaðr mikill, vel viti borinn; móðir hans unni honum mikit, en faðir hans minna.

Og enn segir á öðrum stað:

Svá segja fróðir menn, at Haraldr inn hárfagri hafi verit allra manna fríðastr sýnum ok sterkastr ok mestr, inn örvasti af fé ok allvinsæll við sína menn; hann var hermaðr mikill öndverða ævi. Ok þýða menn þat nú, að vitat hafi um tré þat it mikla, er móður hans sýndisk í draumi fyrir burð hans, er inn neðsti hlutr trésins var rauðr sem blóð, en þá var leggrinn upp frá fagr ok grænn, at þat jarðtegni blóma ríkis hans, en at ofanverðu var hvítt tréit; þar sýndisk þat, at hann myndi fá elli ok hæru; kvistir ok limar trésins boðaði afkvæmi hans, er um allt land dreifðisk, ok af hans ætt hafa verit jafnan síðan konungar í Noregi.

II.

Draumar í fornsögum okkar eru flestir á þann veg, að þeir boða óorðna atburði. Svo er og um drauminn hér að ofan. En hann á að tákna æviferil Haralds konungs hárfagra. Mjög er erfitt um að segja, hvort rétt er sagt frá öllum draumum, sem í fornum sögum standa, og mun oft mega draga það mjög í efa.

Draumur Ragnhildar, sem hér er sagður, er undarlegur mjög að því leyti, að atburður sá er þar greinir frá, vöxtur trés, frá því það skýtur rótum og þar til það er fullvaxið, gerist á örstuttri stund, eða meðan draumur Ragnhildar stendur yfir, þar sem vöxtur venjulegs trés, tekur ár og áratugi. Uppruni þessa draumséða trés er og allur annar en eðlilegt má teljast, enda gæti verið um að ræða ruglingslegan draum og ófullkomið samband milli draumþega og draumgjafa og allt bendir til þess að um rangþýðingar sé að ræða í draumnum.

Nú er það svo, með svo til alla drauma, að atburðir þeirra virðast gerast með sama hraða, og á sér stað í vökulífi manna, eða í náttúrunni yfirleitt. Er það og í fullu samræmi við kenningar dr. Helga Pjeturss. Því sérhver draumgjafi, hlýtur að lifa atburði sem gerast í umhverfi hans, með sama hraða, hvar sem er í alheimi. Lífsbraut hvers einstaklings mun alls staðar gerast með sama hraða.

Þessi draumur Ragnhildar gæti því bent til þess, að ekki hafi verið um að ræða samtíma vökuskynjun draumgjafans, heldur að hún hafi fengið samband við draumgjafa, sem á þeirri stundu hefur verið að rifja upp í huga sér liðinn atburð, sem þá hefur auðvitað staðið lengi yfir. Munu slíkir draumar vera alltíðir og kallast þeir langsögulegir.

Allir draumar eiga rót sína að rekja til sambands við draumgjafa. Dreymandinn skynjar það, sem einhver vakandi, fjarstaddur maður sér og skynjar eða hugsar á þeirri sömu stundu.

Ef draumur táknar einhverja óorðna atburði, eins og oft mun vera erfitt að draga í efa, hlýtur einhver sambandsvinur, sem meira veit en dreymandinn, að eiga einhvern þátt í því að draumurinn verði einmitt með þessum hætti, þ. e. a. s. tákn — eða fyrirboðadraumur, þótt erfitt sé að gera sér grein fyrir, á hvern hátt slíkt má verða.

Mun hér vera um að ræða einhver mjög mikilvæg attríði, sem enn hefur ekki náðst að skilja á nógu raunhæfan hátt.

Ingvar Agnarsson.

Fyrirbæri

HVAÐAN KOM HIN LJÓMANDI BIRTA?

Ég er fædd og uppalin í Tungufelli í Árnessýslu. Þar steig ég mín fyrstu spor og sleit bernskuskónum. Svo þegar ég var uppkomin þá lá leiðin að heiman. Ég hóf mína lífsbaráttu. Oft leitaði hugurinn heim til æskustöðvanna. Þegar ég svo kom í heimsókn að Tungufelli, eftir uppbygginguna þar, fannst mér ég ekki komin heim, fyrr en ég var búin að ganga út í kirkjugarð að leiði foreldra og bræðra minna, sem farin voru af þessari jörð. Hafa svo smá viðdöl í kirkjunni. Að því búnu lagði ég leið mína í gamla bæinn.

Svo er það haust eitt, snemma í október, að ég fer í heimsókn að Tungufelli, þá var langur tími liðinn frá því að ég hafði komið þar. Þá var búið að rífa mest allan gamla bæinn, sem ég hafði dvalið í. Eftir stóð órifið aðalinngangurinn, framstofa og svefnherbergi inn af henni. Yfir þessu var geymsluloft, í það var gengið bak við stofuna. Bakvið svefnherbergið var smíðahús, gangurinn og smíðahúsið var ein heild. Mjög lítill gluggi var á þessari vistarveru, alveg upp við þak, sökum þess að veggur úr grjóti var hlaðinn á einn kantinn. Hann var grafinn í jörðu sökum þess að bærinn stóð í bröttu túni.

Dagurinn sem ég dvaldi í Tungufelli að þessu sinni var senn á enda. Ég lagði leið mína í kirkju og kirkjugarð, eins og ég hefði áður lýst. Ég geng hiklaust um útidyrnar að ganginum upp á loftið. Þegar ég opna hurðina að þeim gangi, er þar svo dimmt og drungalegt, að ég hörfa til baka, fer í gömlu stofuna inni í svefnherbergi, sem ég hafði oftast sofið í og settist á rúmstæðið, sem ég hafði svo oft hvílt í eftir erfiði dags. Er ég hafði setið þarna um stund og minningarnar liðið leifturhrott gegnum hugann, fór ég að hugsa um, að það væri kjarkleysi að fara ekki upp á loftið eins og ég hefði alltaf gert. Ég stend upp og fer rakleitt og upp í stigann. Þá veiti ég því eftirtekt að alls staðar er skínandi birta.

Ég sá í hvern krók og kima, inn á milli steinanna þar sem bil var í milli þeirra. Ég veit ekki hve lengi ég stóð þarna, alltaf í ljóm- andi birtu. Svo var eins og ýtt væri við mér. Ég fór niður stig- ann og út í útidyr. Þá var eins og mér væri stjórnað til að snúa við að líta inn aftur, en þá var þar sama myrkríð og þunga loftið, sem mig hafði áður brostið kjark til að ganga inn í. Ég athugaði vel hvort að um bíl- eða dráttarvélaljós gat komið til greina. Svo var ekki. Dráttarvélar voru hvergi heimavið og heimilisbíllinn fjar- verandi.

Sigrún Jónsdóttir frá Tungufelli.

PEÐIÐ, SEM HVARF OG KOM AFTUR

I.

Vinur minn, Lúðvík Ásgrímsson, traustvekjandi maður og á- byggilegur, sagði okkur hjónum eftirfarandi:

Hann sat að taflí með syni sínum heima í stofu hans að Mímis- veg 2. Allt í einu hvarf peð, þar sem þeir sátu yfir skákinni. Þeir leituðu af sér allan grun um stofuna, en peðið kom ekki í leitirnar. Vakti þetta mikla furðu þeirra feðga, sem ekki er undarlegt. Minn- ir mig Lúðvík segja, að þeir hafi gert peð úr vaxi í stað þess glataða. Oft bar á góma hvarf peðsins. Þá var það eitt sinn þegar þeir ræða um það yfir skákinni, að Lúðvík lítur upp og segir: „Ég sé það er að myndast (eða koma) hér í lausu lofti,“ og í þeim töluðum orðum skall peðið niður á taflborðið.

Nú er ekki víst, að ég hermi þetta nákvæmlega, en svo vill til, að sonur Lúðvíks getur borið því vitni, hvort frásögn mín er nærri sanni. Hann heitir Ásgrímur P. Lúðvíksson, húsgagnabólstr- ari, Bergstaðarstræti 2, sími þar 16807, heima Úthlíð 10, sími 17208.

Þórarinn Helgason.

II.

Ég undirritaður, Ásgrímur P. Lúðvíksson, tók þátt í skák þeirri, er Þórarinn Helgason segir frá, og var vitni að þeim atburði, er peðið hvarf og aftur síðar, er peðið myndaðist á ný, og skall niður á taflborði okkar.

Frásögn sú, sem hér er vitnað til og hr. Ingvar Agnarsson las mér, átti sér stað öðru hvoru megin við 1951, á heimili mínu, sem þá var á Mímisvegi 2, Reykjavík.

Mér er ánægja að staðfesta að frásögn Þórarins er í alla staði sannleikanum samkvæm.

Reykjavík, 18. febrúar 1976,
Ásgrímur P. Lúðvíksson.

III.

Nokkuð mun vera algengt, að hlutir hverfi á einkennilegan hátt, og finnist ekki, hvernig sem leitað er. Og svo hitt, að sömu hlutir finnist aftur löngu síðar, og þá á stöðum, þar sem áður hefur verið vandlega leitað og einmitt oft á sömu stöðunum, þar sem hluturinn hvarf.

Aftur á móti mun vera nærri einsdæmi, að menn verði vitni eða sjónarvottar að því, er hlutirnir koma aftur í ljós.

Atburður sá, er Þórarinn Helgason segir frá hér á undan og staðfestur er af Ásgrími P. Lúðvíkssyni, mun því vera svo til einstæður.

En hver mundi svo vera líklegasta skýringin á því, að slíkir atburðir geti gerst. Samkvæmt nýölskum skilningi gæti hér verið um að ræða *afefnun* hlutar, er hann hverfur á einum stað, og svo *efnum* (materialisation) er hann myndast aftur á sama staðnum síðar.

Er hér um að ræða atburð, er *hamfarir* kallast. Er þar um að ræða flutning hlutar (og stundum manns) frá einum stað til annars, og gerist slíkur flutningur á andartaki. Munu slíkir skyndi-flutningar stundum gerast þótt um órafjarlægðir sé að ræða eins og t. d. hamfarir hnatta á milli. Sérstök geislan mun valda slíkum hamförum milli fjarlæggra staða, og mun aflsvæði viðkomandi staða ráða mestu um, hvort skilyrði eru til slíkra skyndiflutninga eða ekki.

Ingvar Agnarsson.

SYKURTÖNGIN

Móður minni hvarf einu sinni sykurtöng, sem hún lagði af sér á eldhúsborðið heima hjá sér. Litlu síðar, þegar hún hugðist grípa til hennar var töngin horfin. Þótti henni þetta furðulegt, þar sem hún vissi, að enginn hafði verið á ferð um eldhúsið, hvorki heima-fólk né gestir. Svo liðu nokkur ár án þess töngin kæmi í leitirnar. En svo er það eitt sinn að töngin er komin á eldhúsborðið nákvæmlega á þeim sama stað, þar sem móðir mín mundi eftir að hún hafði horfið.

Þórarinn Helgason.

Sambandsfundir

Miðilsfundur 30. maí 1975

Ullur (Sigurði): Sælir vinir. Magna vil ég ykkur, og við hér öll viljum sameinast um að koma orku til ykkar. Ullur mælir. Við erum hér saman komin í sambandsstöð okkar og viljum sameinast um að senda orku til fundar ykkar og efla viljum við aflsvæði hans. Hér eru fleiri er vilja mæla við ykkur.

Óðinn (Sveini): Óðinn. Sæl. Hér eru margir guðir og gyðjur, sem hugsa til ykkar, og þeir sem móttækilegir eru fyrir þau áhrif, kunna að magnast að nokkru. Orka er mikil og sterk. Ég er hér í minni vetrarbraut og á mínum heimahnetti. Lífsorka fer hér sífellt vaxandi og máttur hvers eins verður æ meiri. Hér skapast aflíð, fyrir aukinn samhug og samstillingu við enn æðri tilverustaði, þar sem hið guðlega er enn öflugra og fegurra og mátturinn margfalt meiri. Eins og ykkur mun ljóst vera, þá eru engin takmörk eða endimörk fyrir tilverunni, svo að hvert guðveldið tekur við af öðru og hvert öðru stórkostlegra. Milljónir og billjónir vetrarbrauta ,er miðað við alheiminn, eins og dropi í hafið, og enn minna þó. Og í slíkri tilveru er hinn skapandi kraftur og sköpunin í heild, misjafnlega langt komin, og það þarf ei að segja ykkur, hvar þið eruð stödd í tilverunni. Þetta er auðvitað einn hinna ófullkornustu hnatta og á útjaðri nokkurs konar hins skapada heims, þar sem hið guðlega er að reyna að sigrast á fyrirstöðu hins ófullkomna efnis og hefja það til fullkomunar og breyta því til þess sem er kjarni hins guðlega, í alfullkomnun. Með misjöfnum árangri gerist þetta löngum, en öll tilvera mun um síðir verða guðleg tilvera, hversu langar tafir sem geta orðið á því, sem ætlast er fyrir og að er stefnt að verði. Ég tel, að þegar einn hnöttur fer að átta sig á stöðu sinni í alheimi að nokkru, þá sé sköpum skipt. Þar hefjist ný stefna eða möguleikar til réttari stefnu lífsins. Mörgum frumlífsjörðum í vetrarbraut ykkar er líkt ástatt fyrir og á ykkar jörð. Á ykkar jörð hefur uppgötvað verið samband

lífsins. Þessi uppgötvun er fyrir hendi, en undirtektir enn mjög ónógar. Hér þarf nauðsynlega að tengja saman hreyfingar hinnar réttu þekkingar frumlífshnatta, byrjunarviðleitninni til stefnubreytingar á þessum hnetti ykkar. Mun þetta fremur ná fram að ganga, sem þeir vita betur hver af öðrum og efla hver annan í rétta átt. — Verður nú í náinni framtíð reynt að stuðla að meiri samböndum milli slíkra lífstefnuhreyfinga frumlífshnatta. En þá verður að reyna að taka vel við þeim samböndum, þegar reynt er að gera vart við sig frá þeim frumlífshnöttum, sem ykkur eru skyldastir. — Ekki kem ég miklu fram hér núna, en vonandi betur síðar. Svo þakka ég viðtökurnar. Verið sæl.

Lofn: Sæl vinir. Mjög viljum við gjarnan geta eflt sambönd ykkar svo að hægt verði að taka móti því sem sent er. Við viljum efla lífskraft ykkar og orku ykkar, en með því gætuð þið orðið hæf til þessa sambands og gerum við okkur miklar vonir um að geta eflt aflsvæði ykkar svo að þetta megi takast. Þetta samband hefur komist á, en það þarf að skýrast og krafturinn að aukast. Ykkur verður hjálpað og okkur hér mun takast að auka lífsþrótt ykkar. — Ég er hér í sambandsstöð okkar og tala frá heima-hnetti mínum. Við búum í annarri vetrarbraut og ég hef sagt ykkur áður að fjarlægð milli vetrarbrauta okkar er um 67 milljónir ljósára. En þetta breytir ekki því, að við eigum mjög auðvelt með að ná sambandi við aðra lifendur, og viljum við geta bætt ykkur við okkar sambandshnetti.

Jæja, ég fer nú að þreyta ykkur. En við höfum hug á, að efla þetta samband, svo fróðleikur geti borist ykkur og sambandið þarf að aukast, svo að þið getið skynjað til hnatta okkar.

*Ingvar Agnarsson,
ritaði jafnóðum og talaðist.*

Miðilsfundur 17. september 1973.

N.D. (Sveini): N.D. Þið eruð á fundi og við erum hér á fundi.

Það er ekki ástæðulaust, að á fundinum er fjölmenni, þar sem við erum. Jarðarbúar þyrftu að hugsa meira til stjarnanna og leita réttra sambanda, svo að vel megi takast. Vonandi, að þið í kvöld getið notið þeirrar orku sem við sendum og við reynum að magna fund ykkar. Við höfum hér mjög gott minni. Minnið er undirstöðuatriði.

Grettir Ásmundarson. (Sveini): Grettir, komið sæl. Þeir hugsa frá öðrum hnöttum, forníslendingar margir, til ykkar og reyna

að koma fram mögnun og vitneskju. Þeir eru mjög magnaðir allir og er þeim umhugað um að fræða ykkur. Sambandsörðugleikar eru og því ekki auðvelt að ræða að ráði við ykkur jarðarbúa frá öðrum hnöttum. En mikil orka er lögð í að auka hér möguleikana. Menn eiga að geta notið ótrúlega mikils fróðleiks mannkynja mjög miklu vitrari og fróðari, en ykkar mannkyn er. Hinir lengra komnu lifendur þrá að gefa og hjálpa þeim skemmra komnu í þroska og er mest nauðsyn að það sé hægt gagnvart slíkum hnetti sem ykkar að vitkun á þeim hnöttum megi takast. Öll eru hin ófullkomnu mannkyn þurfandi fyrir liðsinni þeirra lengra komnu. Ég er nokkuð hærri vexti, en ég var á jörð ykkar.

Menn eru hér fagurhærðir og skeggprúðir sumir. Hér er öðruvísi tíðarfar, en margt er líkt með okkur og ykkur. En við höfum fullkomnari líkami. Við hér höfum athugað áhrif tónlistar á gróður og höfum notfært okkur það hér. Er það mikið umhugsunarfni. Ég vildi gjarna geta frætt ykkur um það.

Helgi magri, landnámsmaður. (Sveini): Sæl verið þið. Íslenskur framliðinn fornmaður er ég. Mér væri ánægja, ef mér gæti tekist, að tala við ykkur svo að vit væri í, en það mun mikið á vanta, að við getum komið fram hugsunum okkar. Hér er þó að nokkru um sémilegt samband að ræða, þótt betur þurfi að verða. Ég hef áhuga mikinn á því, að tala við menn er skilja fortíðina og rætturnar þar, sem nútíðarmenn ekki gera sér fyllilega grein fyrir. Ég var landnámsmaður, Helgi. Minningar frá þeim tíma lifa í vitund minni, lifa og geymast, og minningar hjá öllum eru umhugsunarfni. Ég á nokkra hnetti að baki, en ég á miklu fleiri framundan. — Margir fornmennt voru rótgrónir í Noregi. — Ef þið vilduð fá eitthvað sérstakt fram á fundum, gætuð þið reynt að hafa samtök um það fyrirfram. Ég vona, að þið getið hugsað þannig og undirbúið fundina, svo að góður árangur verði af.

Þór (Sveini): Þór, sæl, sæl. Ég er nú hér og aðrir Æsir og Ásynjur í mikilli stöð, 40 þúsund guðir og gyðjur. Það er nú vissulega mikill kraftur hér og meiri en þið getið hugsað ykkur eða gert ykkur í hugarlund. Við eigum þátt í veðurbliðunni hjá ykkur, Orka sú er við sendum, mun ráða við öfl náttúrunnar, þegar hún nær tökum. Líforkan þarf að fá farveg í andlega hugsun og mannlegan líkama, svo hún nái að gegnmagna hina líflausu náttúru. Ég vona, að þið getið náð þeim styrk, sem þið nauðsynlega þurfið, til þess að þið getið fengið þátt í okkar afli, meira en orðið er og langt þar fram yfir og að í stöð ykkar og yfir landi ykkar verði sýnilegir

guðirnir. Þetta gæti orðið í einum svip, þegar vissu magnanarstigi er náð. Það er hugsanlegt, að slíkt gæti tekist, þótt þið væruð ekki fleiri en nú. En þið þurfið á hjálp okkar að halda. Frumskilyrði er að vanda líferni sitt. Menn verða oft að taka afleiðingum verka sinna, þótt þeir lendi á góðum stöðum. Þeir sleppa ekki frá öllu og verða að bæta fyrir ýmislegt, þótt á góðum stöðum séu. Leitast verður við að breyta rétt, til að þroska verði náð.

Sif (Sveini): Sif, sæl. Okkur Ásynjum er ánægja, að vita til ykkar. Þið viljið sameinast æðri mannkynjum. Það er ánægjulegt, að áhugi er að vakna á þessu á Íslandi og þurfa sem flestir að veita þessu máli lið. Erfitt er að hjálpa mönnum til að skynja guðina, en þó munu þeir verða að njóta magnanar þeirra og góðleika í æ ríkara mæli. Fjörutíu þúsund sagði Þór og enn er sú tala ekki of há, því heldur hefur fjölgað hér, því margir gestir úr öðrum vetrarbrautum hafa nú komið hingað í heimsókn. Við erum samt stundum margfalt fleiri, en nú eru hér.

Ullur (Sveini): Ullur talar. Vinir mínir, magnanin til ykkar mun vaxa og hér er stefnt að betri skilyrðum. Og þeir, er verða varir við orku verða fleiri. Vonandi verður veturinn hjá ykkur góður. Einstaklingseðli allra er varanlegt og þroskast æ betur eftir því sem samstilling eykst, og hjá guðunum verður hver einstaklingur enn sjálfstæðari en þar sem minni þroska er náð. Ljómandi bjartir og geislandi fagrir guðir birtast nú hjá okkur, æðri guðir, og þeir eru, samanborið við okkur, eins og við erum við ykkur. Þó nokkuð margir eru þessir gestir. Lýsandi og geislandi máttur þeirra streymir nú til sérhvers okkar.

Miðilsfundur 4. mars 1974.

Jakob Lindal, jarðfræðingur (Sveini): Sæl öll. Framliðinn maður er ég, íslendingur. Nú er heldur hvasst hjá ykkur (þetta kvöld var mikið sunnan hvassviðri, ath. Ingvars), og þó svo sé, munuð þið vilja sigrast á erfiðleikum. Það er þó von að engin slys hljóti af. — Nú er vitað að þið eruð á frumlífshnetti og þið eruð ekki búin að reyna þetta, sem við höfum reynt, þessir framliðnu vinir ykkar, að yfirgefa jörð ykkar og endurlíkamast á öðrum hnetti. Þið eigið þetta allt eftir og þarf þá nauðsynlega, að verða skilið, hvað hver einn á í vændum, þegar lífi hans lýkur. Framlífsmöguleikarnir á öðrum hnöttum þurfa að verða uppgötvaðir vísindalega. Og þegar ég nú tala þetta við ykkur, er nú rétt að taka það fram, að uppgötvun þessi er þegar fram komin. Þið

vitið þetta öll á Íslandi, þótt ekki hafi verið gaumur gefinn, sem skyldi. Það getur varla talist sanngjarnt, að virða uppgötvun þessa að vettugi. Nú er Ísland stórkostlegs eðlis og þessi sambandsupp-
götvun, og nauðsynlegt er að hún fái viðurkenningu og komi að þeim notum er skyldi. Ég ætla nú ekki að verða mjög langorður að þessu sinni. — Ég sem nú tala er maður íslenskur, framliðinn, og ég hef margar og miklar athuganir gert, varðandi náttúrufræði lands ykkar.

(Spurning: Varstu jarðfræðingur?)

Já, rétt segir þú. Ég var við jarðfræðirannsóknir og ég var talsvert hlynntur heimspeki Helga Pjeturss.

Ég var nú nokkuð í þeim hugleiðingum. Já, ég var Jakob Línal, sá sjálfmenntaði jarðfræðingur á Íslandi, þó ég teldist ekki til hinna hámenntuðu.

(Spurning: Hefur þú stundað jarðfræði, eftir að þú komst þarna yfir?)

Ég geri ýmis konar jarðfræðiathuganir hér og ég finn talsvert mikla þörf fyrir það hjá mér, og það munuð þið skilja, hve glaður ég er, að geta stundað áhugamál mitt hér í framlífinu.

(Spurning: Hvað getur þú sagt okkur um bergtegundir á þínum hnetti?)

Sumar bergtegundir eru algjörlega eins og á ykkar hnetti. Þó eru aðrar nokkuð öðruvísi, en það er aðeins vegna annarrar samsetningar efnanna. — Ég hef reikað hér um fjöll og firnindi, til að athuga jarðlög, hvernig þau greinast og hvernig þau skipa sér í jarðsögunni. Þeir sem áhuga hafa hér á jarðfræði hafa ótrúlega möguleika í því efni.

(Spurning: Eru jöklar á þínum hnetti?)

Þeir eru ekki miklir á við það, sem er á jörð ykkar. Þeir eru hér á norðlægum slóðum, en þó ekki mjög miklir.

(Spurning: Eru íshellur á heimskautum þinnar jarðar?)

Talsverðar jökulhellur eru þar.

(Spurning: Átt þú heima á norðurhveli hnattarins?)

Ég á heima nokkuð sunnarlega, þó ekki á suðurhveli. Samt er það sunnar en Ísland er á ykkar hnetti. — Hér er mjög stórkostleg náttúrufræðingur, fjöll mjög tignarleg og landslag allt mjög svipmikið. Þó ég sé ekki fær um að lýsa þessu að neinu ráði, þá þykir mér óhætt að kalla þetta mjög svipmikið land.

(Spurning: Eru fagarar bergtegundir og dýrir steinar þarna hjá ykkur?)

Steinaríkið er fjölbreytt hér og ýmsar steinategundir, er ég hef séð hér, eru ákaflega miklu fegurri, en ég hafði vitneskju um á jörð ykkar. Þykir mér ákaflega merkilegt rannsóknarefni og fróðlegt, að kynna sér betur ,hvernig þessi steinalög eru til orðin hér.

(Spurning: Verða hinir fögru steinar til, vegna mikillar aðsendrar líforku til hnattar ykkar?)

Já, hugsanlegt er, að það eigi sinn þátt í myndun sumra tegundanna. Mun ég reyna að svara betur síðar, eftir því sem ég get.

(Spurning: Eru kol og olía í jarðlögum á ykkar hnetti?)

Já, mikil kolalög og olía er uhér í jörðu, þótt ekki þurfum við að nota þessi efni. Höfum við aðra orkugjafa, til að knýja vélar og farartæki. En þetta mun vera hér fyrir hendi, í ríkum mæli, í jörðu niðri. — Ég tala nú um þetta viðfangsefni meira síðar, jarðfræðina og annað hliðstætt. Ég þakka ykkur viðtökurnar. Verið sæl.

Ingvar Agnarsson ritaði jafnóðum og talaðist.

M Y R —

Spakmæli eftir Seneca (rómverskan speking)

- Ekkert er svo nauðsynlegt, að nota beri það að óþörfu.
- Illskan drekkur mestan hluta eiturs síns.
- Enginn nýtur sín sjálfs, sem engum öðrum hjálpar.
- Besta heilsulyf ranglætisins er gleymskan.
- Hamingjan fylgir hugrekkinu.
- Erfitt væri að eiga alla að vinum, hitt verður því að nægja að eiga þá ekki fyrir óvini.
- Tvennt styður best: traust á sannleikanum og traust á sjálfum sér.
- Þetta er lögmál góðgerðanna manna í millum. Veitandinn ætti samstundis að gleyma því, sem hann gefur. Og þyggjandinn ætti aldrei að gleyma því, sem hann hefur þegið.

Verðskrá yfir Nýala

Verðskrá yfir Nýala dr. Helga Pjeturss. Útgáfan 1955.

NÝALARNIR allir, í skinnbandi, sex bindi, 1918 bls. Kr. 10.000

NÝALL, stakur, í skinnbandi, 515 bls.	Uppseldur
ENNÝALL, stakur, í skinnbandi, 275 bls.	— 1.500
FRAMNÝALL, stakur, í skinnbandi, 324 bls.	— 2.000
VIÐNÝALL, stakur, í skinnbandi, 146 bls.	— 1.000
SANNÝALL, stakur, í skinnbandi, 250 bls.	— 1.500
ÞÓNÝALL, stakur, í skinnbandi, 408 bls.	— 2.500

NÝALL, stakur í shirtingbandi	Uppseldur
ENNÝALL, stakur í shirtingbandi	— 1.200
FRAMNÝALL, stakur í shirtingbandi	— 1.500
VIÐNÝALL, stakur í shirtingbandi	— 700
SANNÝALL, stakur í shirtingbandi	— 1.000
ÞÓNÝALL, stakur í shirtingbandi	— 2.000

NÝALL, stakur, heftur	— 1.500
ENNÝALL, stakur, hefur	— 800
FRAMNÝALL, stakur, heftur	— 1.200
VIÐNÝALL, stakur, heftur	— 500
SANNÝALL, stakur, heftur	— 800
ÞÓNÝALL, stakur, heftur	— 1.500

ENNÝALL, stakur, heftur, frumútgáfa

(Um 100 eintök)

Eins og sést á framangreindum verðlista eru Nýalarnir enn til í heildum, í *skinnbandi*, en upplagið af þeim er mjög til þurrðar gengið.

Af öðrum Nýölum, stökum, sem nefndir eru í verðskránni, eru af sumum aðeins örfá eintök eftir en af öðrum meira.

Bækurnar eru til sölu hjá:

FÉLAGI NÝALSSINNA,

Álfhólsvegí 121 í Kópavogi, sími 40765.

Skriflegar pantanir má einnig senda í Pósthólf 1159, Reykjavík.

Orðsending til lesenda „Lífgeisla“

Nýr árgangur Lífgeisla.

Með þessu hefti hefst annar árgangur tímaritsins LÍFGEISLAR. Er það von okkar sem að því stöndum, að það megi ná til sem flestra, því við álítum, að sá skilningur sem það boðar á lífinu og tilverunni, sé efni sem allir ættu að kynnast.

Tilgangur Lífgeisla.

Félag Nýalssinna byggir starfsemi sína á rannsóknarniðurstöðum dr. Helga Pjeturss, um líf á stjörnum alheimsins, og því áliti, að stórlega mætti bæta lífsambönd milli jarðarbúa og lengra kominna íbúa annarra stjarna og að á þessu sé hin mesta nauðsyn.

Tímaritið LÍFGEISLAR mun leitast við að efla þennan skilning, og einnig flytja greinar um erlendar rannsóknir, sem mjög styðja þetta mál. Teljum við því, að ritið geti átt erindi til margra.

Efni ritsins.

Ákveðið er að á þessu ári, 1976, komi út 5—6 hefti, og verði hvert þeirra 36 bls. eins og s.l. ár. Reynt verður að hafa efni ritsins sem fjölþættast, innan þess ramma, sem því er ætlað að flytja. En til þess að það megi takast sem best, er nauðsynlegt að sem flestir sendi því efni til birtingar. Draumar, frásagnir af fyrirbærum og fjarhrifum, og sitthvað fleira, er efni sem vel væri þegið. Einnig þætti ritstjórninni vænt um að fá ábendingar um það, er betur mætti fara og einnig sanngjarna gagnrýni.

Áskriftargjald.

Eins og allir vita hefur verðlag á öllum hlutum hækkað mjög í seinni tíð og ekki síst prentunarkostnaður. Er því óhjákvæmilegt að hækka verð ritsins frá því sem var árið 1975. Verður áskriftargjald nú kr. 1.000,00 fyrir þetta ár. Vonumst við eftir að það hindri engan þeirra, sem gerðust áskrifendur 1975, í að halda áskrift sinn áfram fyrir árið 1976. Verða gíróseðlar sendir öllum núverandi áskrifendum LÍFGEISLA, til að auðvelda mönnum sendingu árgjaldsins.

Öflun nýrra áskrifenda.

Við óskum einnig eindregið eftir að lesendur geri sitt besta til að afla ritinu nýrra áskrifenda, en undir fjölda áskrifenda er fjárhagsafkoma ritsins komin, og þar með hvernig tekst að gera ritið úr garði, hvað allt útlit snertir. — Áskriftarkort eru heft inn í hvert eintak LÍFGEISLA, til að auðvelda öflun áskrifenda.

Kæru lesendur LÍFGEISLA. Leggið ritinu lið, á einn eða annan hátt, og stuðlið að útbreiðslu þess, hver eftir sinni getu og aðstæðum á hverjum stað.

F.h. Félags Nýalssinna,
Ingvar Agnarsson.

— UPPRUNI SÓLHVERFISINS

Framhald af bls. 2.

muni fylgja reikistjörnur. Hefur þarna orðið mikil breyting á hugsun á fáum áratugum. Því á þeim árum, sem dr. Helgi Pjeturss var að bera fram kenningar sínar um samband lífsins í alheimi, töldu flestir stjörnufræðingar, að myndun sólhverfis okkar mundi vera alveg einstætt fyrirbæri í alheiminum. Meðal annars þess vegna áttu kenningar dr. Helga Pjeturss erfiðara uppdráttar en ella.

Vísindamenn hafa því þókast nokkuð í rétta átt, að þessu leyti. En á sviði stjörnufræðinnar þurfa þeir enn að færa hugmyndir sínar til réttari áttar. Þeir, og jarðarbúar yfirleitt, þurfa að vakna til skilnings á því, að á óteljandi stjörnum alheimsins þróast lífið fram til æ meiri fegurðar, góðleika og vits, og að frá þessum háþróuðu lífheimum annarra sólhverfa og annarra vetrarbrauta er að vænta þeirrar orku, er breytt geti ástandi vanþróaðra mannkynja, eins og okkar mannkyn er, svo að hafist geti sönn framfaraöld á þeim hnöttum, sem svo illa eru enn á vegi staddir.

Ingvar Agnarsson,

Forsíðumynd: Hugmynd Laplace um uppruna sólhverfisins (úr Astronomi, eftir Herbert S. Zim og Robert A. Baker.)

Lífgeislar

Útgefandi: Félag Nýalssinna

Álfhólsvegi 121, Kópavogi, sími 40765. Pósthólf 1159, Reykjavík.

Umsjónarmaður: Ingvar Agnarsson.

EFNISYFIRLIT

ERINDI OG GREINAR:

Uppruni sólhverfisins (sjá forsíðumynd) I.A.	Bls.	2
Lífgeislan og lífbjarmi I.A.	—	3
Tólfta öldin P.G.	—	7
Hnattlöggun jarðar í Jobsbók I.A.	—	10
Hvers vegna gekk ég í Félag Nýalssinna P.H.	—	11
Kraftur lífsins og framþróunarkenningin P.G.	—	12
Gunnar og Kolskeggur P.J.	—	13

LJÓÐ:

Norðurljós E.B.	—	14
----------------------	---	----

DRAUMAR:

Draumur um blágræna sól og flugvél K.G.	—	15
Draumur um flugvél og sérstæðan björgunarútbúnað hennar I.A.	—	16
Draumur um samkomu á öðrum hnetti J.W.	—	18
Sérkennilegt fjall eða klettur í draumi I.A.	—	19
Fornir tákn- eða spásagnadraumar I.A.	—	22
(Draumur Ragnhildar drottningar)		

FYRIRBÆRI:

Hvaðan kom hin ljómandi birta? S.J.	—	24
Peðið, sem hvarf og kom aftur P.H. og Á.P.L.	—	25
Sykurtöngin P.H.	—	26

SAMBANDSFUNDIR:

Úr miðilsfundi 30. maí 1975	—	27
Ullur — Óðinn — Lofn.		
Úr miðilsfundi 17. september 1973	—	28
N.D. — Grettir Ásmundarson — Helgi magri — Þór — Sif — Ullur		
Úr miðilsfundi 4. mars 1974	—	30
Jakob Línadal		

Verðskrá yfir Nýala	—	33
Orðsending til lesenda Lífgeisla	—	34

MYR:

Spakmæli eftir Senece	bls. 21, 32
----------------------------	-------------